ABDÜLBÂKĪ-İ TEBRÎZÎ

(عبدالباقى تبريزى)

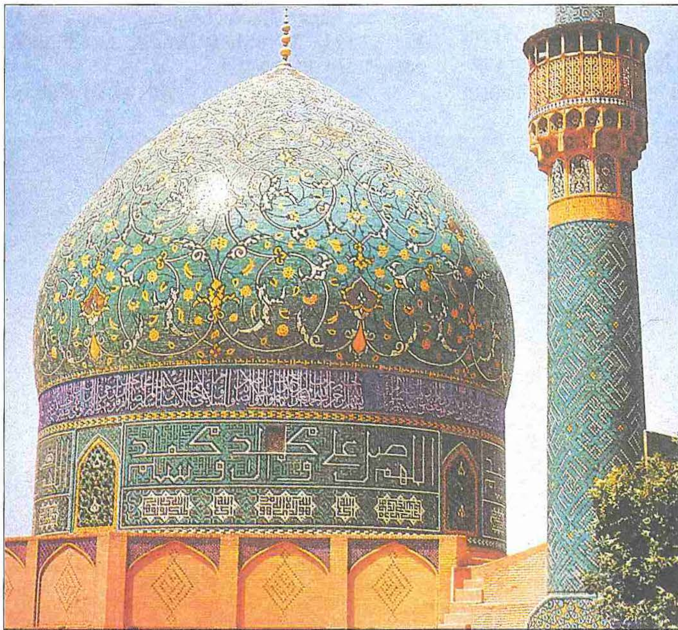
(ö. 1039/1629-30)

Safevîler devri hattat ve şairi.

Nisbesinden de anlaşılacağı üzere Tebrizlidir. Doğum tarihi belli değildir. Öğrenim hayatının ilk dönemi Tebriz'de geçti. Dinî ilimlerle beraber felsefe ve matematik tahsil ettiği gibi hatla da meşgul oldu. Sülüs ve nesihte ilk hocası Alâ Beg Tebrîzî'dir. Daha sonra tahsilini ilerletmek için Bağdat'a gitti. Tasavvufa meyli olduğundan Bağdat Mevlevîhanesi'nde Mustafa Dede'ye bağlandı. Ondan sülüs ve nesih yazılarını meşkederek çok iyi bir hattat oldu; aynı zamanda tasavvufa da intisap ettiği için Sûfî lakabıyla anıldı. Kaynaklarda Dede Mustafa ismiyle anılan hocası hakkında bilgi yoktur. Dede Mustafa'nın, 1518'de vefat eden Şeyh Hamdullah'ın oğlu Mustafa Dede ile aynı kişi olması da mümkün değildir. Ancak Abdülbâkī'nin eserlerinde Türk hat üslûbu hâkim olduğuna göre, hocasının Türk olması kuvvetle muhtemeldir. Bağdat'a yerleşen hattat, orada çeşitli ilimlerde kendini çok iyi yetiştirdi. Ancak hattaki kudreti hepsinin üstünde olduğundan, daha çok hattat olarak tanınmıştır. *Tezkire-i Naṣrâbâdî* müellifi Muhammed Tâhir, bu bilgileri verdikten sonra kendisinin de bu büyük üstattan meşkettiğini, fakat kabiliyeti olmadığı için ilerleyemediğini söyler.

Ahmed-i Râzî ve M. Ali Terbiyet, Tebrîzî'nin Hân-ı Hânân olarak tanınan Abdülemin Han'ın daveti üzerine Hindistan'a gittiğini ve 1596'ya kadar onun hizmetinde kaldığını belirtirler. Abdülalî Kâreng ise bu seyahatin Bağdat'tan önce gerçekleştiğini ve onun sanat hayatının hicrî XI. yüzyıldaki ilk on yılını Tebriz'de, ikinci on yılını Hindistan'da, üçüncü on yıllık devresini de Bağdat'ta geçirdiğini kaydeder. Abdülbâkī'nin sanattaki şöhreti yayılınca, I. Şah Abbas o sıralarda İsfahan'da yaptırmakta olduğu Mescid-i Şâh'ın tezyinî hatlarını yazması için onu davet etti. Hattat bu daveti kabul etmedi; fakat Bağdat'ın bir müddet sonra Şah tarafından ele geçirilmesi üzerine (1033/1623) İsfahan'a götürüldü. Sanatkâr burada Mescid-i Şâh'ın kuzey eyvanı ile kubbe yazılarını yazdı. Bugün de mevcut olan bu yazılar 1035 ve 1036 tarihlerini taşımaktadır.

Abdülbâkī-i Tebrîzî, Şah Abbas'tan bir yıl sonra öldüğüne göre, muhtemelen İsfahan'da 1039 (1629-30) tarihinde vefat etmiştir. Kaynaklarda çok iyi bir hattat olması yanında fazilet ve hikmet sahibi bir âlim, şair, iyi huylu ve merhametli bir sûfî olarak tanıtılmaktadır. Bâkī mahlasını kullanarak yazdığı Farsça şiirleri bu alandaki kudretini göstermeye yeterlidir. Çeşitli tezkirelerde örnekleri bulunan şiirleri bir divan halinde toplanmamıştır. Kendisine izâfe edilen bazı eserler varsa da bu eserlerin ona ait olduğu şüphelidir. Hz. Ali'nin *Nehcü'l-belâġa*'sına tasavvufî bir görüşle yazdığı söylenen *Minhâcü'l-velâye* adlı şerh bunlardan biridir. Ayrıca, *Riyâżü'l-ʿulemâʾ*da belirtildiğine göre, tasavvufî açıklamalarla yapılmış bir Kur'an tefsiri ile *Şerḥu'ṣ-Ṣaḥîfeti'l-kâmile* adlı bir başka eseri daha vardır.



Tezyinî hatlarını Abdülbâkī-i Tebrîzî'nin yazdığı Mescid-i Şâh'ın kubbesi - İsfahan

BİBLİYOGRAFYA :

Muhammed Tâhir Nasrâbâdî, *Tezkire-i Naṣrâbâdî* (nşr. Vahîd Destgerdî), Tahran 1317 hş. — Tahran 1361 hş., s. 206-207; Mirza Abdullah Efendi el-İsfahânî, *Riyâżü'l-ʿulemâʾ ve ḥiyâżü'l-füżalâʾ* (nşr. Ahmed el-Hüseynî), Kum 1401, III, 59-64; M. Ali Terbiyet, *Dânişmendân-ı Âẕerbaycân*, Tahran 1314 hş., s. 144-146; A. Hayyâmpûr, *Ferheng-i Süḫanverân*, Tebriz 1340 hş., s. 77; Abdülmuhammed Îrânî, *Peydâyiş-i Ḫaṭṭ u Ḫaṭṭâṭân*, Kahire 1345, s. 187-190; Mehdî Beyânî, *Aḥvâl ü Âs̱âr-ı Ḫoşnüvîsân*, Tahran 1346 hş., II, 364; Habîbullah Fezâilî, *Aṭlas-ı Ḫaṭ*, İsfahan 1362 hş., s. 348; Ali Ekber Dihhüdâ, *Luġatnâme*, Tahran 1970, s. 509; ʿAbd-al ʿAlī Kārang, "ʿAbd-al Bāqī Tabrīzī", *EIr.*, I, 105.

 ALİ ALPARSLAN

ABDÜLBÂRÎ, Kıyâmüddin Muhammed

(قيام الدين محمد عبدالبارى)

(1878-1926)

XX. yüzyıl başlarında Hindistan'ın siyasî hayatında önemli rol oynayan Hintli müslüman âlim.

Leknev'de doğdu ve burada yetişti. Başta Abdülbâkī b. Ali el-Leknevî ve Aynülkudât el-Haydarâbâdî olmak üzere birçok hocadan ders okudu. 1891, 1903 ve 1912 yıllarında hacca gitti; bu arada Osmanlı İmparatorluğu'nun çeşitli bölgelerini gezdi. Şerif Hüseyin'i ziyaret için gittiği Medine'de Seyyid Ali el-Vitrî, Seyyid Emîn Rıdvân ve Seyyid Ahmed el-Berzencî'den, Bağdat'ta da Nakîbüleşraf Seyyid Abdurrahman el-Keylânî'den hadis tahsil etti. 1913'te Müşir Hüseyin Kedvaî ile birlikte Encümen-i Huddâm-ı Kâ'be'yi kurdu. Bu arada Osmanlı idaresine 31 Ağustos 1914'te gönderdiği bir telgrafta, Osmanlı Devleti'nin I. Dünya Savaşı'na girmemesini, girerse İngilizler tarafında yer almasının uygun olacağını belirtti. Osmanlılar'a yardım edilmesini istemeyenlere karşı mücadele verdi ve Osmanlı hilâfetini bütün gücüyle savundu.

I. Dünya Savaşı'ndan sonra Hindistan Hilâfet Hareketi'nin başlatılmasına ön ayak oldu; 1918'de Hint-Müslüman Birliği'nin kurulmasına öncülük etti. Ardından Mahatma Gandi ile bir ittifak te-